

[Svend Heiselberg]

begrænses mest muligt, nemlig til kun at omfatte tilfælde, hvor nedrivning kan forventes indeholdt i en senere byfornylsesbeslutning, og hvor der er tale om nedrivning på grund af kondemnable forhold for andre bygninger.

I øvrigt finder vi det meget vigtigt, at den individuelle vetoret bibeholdes, men kan tilslutte os ministerens tekniske ændringer, så der kommer til at gælde en indsigelsesfrist på lige fod med den frist, der gælder for den kollektive vetoret.

Vi er også tilfredse med, at ministeren foreslår en ligestilling af ejere og lejere og andelshavere, når det drejer sig om genhusningsreglerne.

Der foreslås endvidere visse forenklinger i klagesystemet. Med rette har det været kritiseret for at være meget uoverskueligt. Med de regler, der nu foreslås, bliver det sådan, at erstatningsfastsættelsen kan indbringes for taksationskommissionen, mens øvrige klager kan indbringes for byfornylsesnævnet. Det er en forenkling, men der er ikke tale om at indskrænke de rettigheder, beboerne har.

Venstre kan tilslutte sig lovforslaget.

Pelle Voigt (SF):

Det er jo et overordentlig omfattende forslag, boligministeren har fremsat her, hvis man ser på sideantallet og antallet af forslag om ændringer. Men hvis man betragter det fra den indholdsmæssige side, må man sige, at det på mange måder virker en anelse besynderligt, at forslaget fremsættes i det store omfang, det gør, og på det tidspunkt, det gør. Den eneste forklaring er vel den, der fremgår af indledningen til bemærkningerne, nemlig at der i byfornylsesloven er en revisionsbestemmelse, som gør det muligt og endda nødvendigt for ministeren at fremsætte en lang serie forslag om ændringer nu.

Når man læser disse forslag, hvoraf hovedparten er af rent redaktionel art, kunne man godt fristes til at indtage det standpunkt, at der egentlig var behov for at forlænge revisionsfristen i stedet for på nuværende tidspunkt at kaste sig ud i en meget lang behandling af disse forslag. Det indtryk forstærkes, når man i indledningen til de almindelige bemærkninger konstaterer, at det praktiske erfaringsgrundlag, denne revision skulle ske på, stort set er ikke-eksisterende. Byfornylsesloven har været anvendt i prak-

sis i et så begrænset omfang, at det må anses for meget tvivlsomt, om der kan udtrages en serie generelle ændringer af de erfaringer, der er indvundet indtil nu.

Hvis man ser nærmere på de konkrete ændringer af ikke-redaktionel art, som findes i forslaget, ser man, at det for størstepartens vedkommende er ændringer, som vi i SF må forholde os skeptiske til. Der er en række indskrænkninger af indsigelses- og vetoret, som vi ikke synes man uden videre kan acceptere. Vi imødeser en overordentlig lang og interessant udvalgsbehandling om de ting, og der er også en række andre småændringer, vi er meget interesserede i under udvalgsarbejdet at få boligministeren til nærmere at forklare baggrunden for, herunder at redegøre for, hvad det egentlig er for nogle praktiske erfaringer, der tilsiger, at disse ændringer skal ske nu. På en række punkter er vi som sagt meget stærkt i tvivl om, hvorvidt der overhovedet er grund til at fremsætte en sådan mængde forslag på dette tidspunkt.

Jeg kan godt forstå den frustration, der i øjeblikket kommer til udtryk hos boligministeren og også her i den konservative ordførers indlæg, over, at der rent faktisk i folketinget ikke er flertal for at give ejerne af private udlejningsejendomme en urimelig økonomisk gevinst finansieret af offentlige midler ved at bestemme, at byfornylsesprojekter ikke skal gennemføres på indeksbasis.

Nu har det, som den konservative ordfører påpegede, varet 4 måneder, og sagen kan måske køre videre i 4 måneder endnu, men på et eller andet tidspunkt burde regeringen beslutte sig til at se kendsgerningerne i øjnene. Kendsgerningerne er, at der ikke er flertal for dette forslag i folketinget. Man burde egentlig, vil jeg især sige til fru Agnete Laustsen, hvis man mener noget alvorligt med byfornylsen, se denne politiske kendsgerning i øjnene og fremkomme med alternative forslag, herunder om en udvidelse af rammen for byfornylsesmidler, som gør, at en række af de projekter, som i øjeblikket, ikke mindst i Københavns kommune, står i stampe, kan komme i gang, så der kan komme gang i byfornylsen.

Vi kan som sagt ikke umiddelbart se noget sagligt behov for disse 128 forslag om ændringer, men vi går meget gerne ind i diskussionen i boligudvalget og lader os måske med saglige og fornuftige argumenter på en-